Pean tõtma, tedda kätte ſama. Pistis rahha taſko ja panni kermeste teiſt kinga jalga. Agga kui wägga ehmatas temma nüüd waſt ärra, ſiis kui leidis ka teiſe kinga ſeeſt niſammaſuguſt rahha tükki. Egga ſedda ei olle mitte ühhe teekäia käeſt koggematta ſündind, ütles mees. Ehk helde Jummal on ſedda ſuurt armo ühhe halleda ſüddamega innimesſe läbbi minnule ſaatnud. — Sedda ütteldes langes mees põlweni mahha, ſirrutas risti pandud käed taewa pole, ja lugges: „Oh Iſſa taewas, ommeti ſe jääb ikka tõsſiſeks ſannaks, et ſa ei jätta mitte mahha tedda, kes ka keige kibbedama hädda ſees kindlaste ſinno peäle lodab. Teadſid ja näggid kül, et minno wanna naene ſeäl koddo haige maas on; näggid, et wätimad lapſed tänna ſeäl ilma leiwa-raſokesſeta on, ja et eſſi otſa minno nou ei hakkand mitte, neile abbi ſata. Nüüd olled ſinna, oh hallastaja Jummal, nago ühhe ingli läbbi ſedda ſuurt armo

minnule ſaatnud. Oh õnnista omma keige rikkama õnnistamiſega ſedda hinge, kedda olled ſelle armo tööks ſeädnud!“ — Siis mees touſis üles ja tahtis koio tõtta, kui ueste ſe mõtte temma mele tulli, mis ka waljuste ſuuſt üllesandis: „Agga kas tohhin ka ſedda rahha ommale wõtta? kui ei leia ſedda teiſt, kes ehk ſedda on kautand, eks ei pea ſiis kohtule ſedda üllesandma?“ — Se peäle astuſid need kaks innimeſt feält kuſikuſt wälja ja ütleſid põllomehhe wasto: Wõtta ſedda rahha julgeste enneſele. Se olli ſinnule arwatud. Agga et olled ni õiglane ja jummalakartlik mees, kes ei tahha mitte järsko enneſe ommaks pärrida, mis olled leidnud, ja kel ſe nou olli, ſedda rahha omma naeſe ja laste heaks enneminne tallele panna, kui ſedda pattuſel wiſil ärraraiſata, ſiis ſago ſinno õige mele tasſumiſeks, ütles noor herra, weel kaks taalrit ſinnule jure. Agga minnagi ei

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 32